

Rentens Frigivelse er en Fordeel for Laan-giveren, hvilket synes at være den almindelige Mening, er det en Ubillighed, at disse Midler, der ofte komme den mindre bemidlede Deel af Befolkningen tilgode, skulle være ubelukkede fra at gøres ligesaa frugtbringende som enhver anden Capital. Staten maa jo ligesaavel som den Private søge, under en frigiven Rente, at anbringe de Capitaler, der ere den betroede, paa den fordeelagtigste Maade, med Sagtagelse af det foreskrevne Hensyn til Sikkerheden, og er dette Statens Pligt, hvor der ikke paalægges denne mere hæmmende Baand end de, der binde enhver Statsborger. Schytte kan ikke dele denne Mening. Naar der i Almindelighed er Frygt og Engstelse for Følgerne af Rentens Frigivelse med Hensyn til Capitaler, der findes spredte blandt de private Creditorer i Landet, er det naturligt, at baade Frygten og Faren maa være endnu stærkere, Følgerne endnu uberegneligere, naar man seer hen til den langt overveiende Hovedmasse af betydelige Capitaler, der ere opsamlende og udlaaes under det Offentliges Bestyrelse. Det er derfor aldeles besøjet, at man, for at afspejle den befrygtede Fare, giver en forlænget Tidsfrist med Rentens Frigivelse for Udlaan af offentlige Midler. — Om Udstrækningen af denne Frist kunne Meningerne være delte, men Schytte som er aldeles enig i de i Udkastets Motiver udviklede Grunde, skjønner ikke, at der er Anledning til at indskrænke den i Udkastet foreslaaede Tidsfrist for Udlaan af de offentlige Midler, fordi man foreslaaer, at en kortere Frist for Udlaan af private Capitaler skal fastsættes. At Overgangen til Rentens Frigivelse lempes her, som i andre Tilfælde er steet, ved Bestemmelser, der under de givne Forhold anses hensigtsmæssige, ja endog nødvendige til Sikkerhed for Eiendomsbesiddelsen, kan ikke kaldes en Ubillighed.

Mindretallets (Schytte og Thune) sidste Forslag, at Bevillinger til at svare høiere Renter meddeles gratis, vilde ikke være fremkommet, hvis det ikke havde seet af Loven, at Regeringen er forberedt paa at indvære denne Indtægt. Da den paagjældende Laantager jo alt trykkes haardt nok ved den høiere Rente, han nødes til at svare, finder Mindretallet, naar denne Indtægt kan affees, ikke Anledning til at forøge Vedkommendes Byrde med dette Paalæg.

Mindretallet, Schytte og Thune, foreslaaer, støttende sig til disse Betragtninger:

ad § 1.

1) Begyndelsen af 4de Linie „hermed“ udgaaer, og der indstyttes

„fra 1ste December 1865“;

i 4de Linie udgaaer „fremtidig“ og indstyttes

„fra samme Dag“.

Thune foreslaaer:

2) ad § 1, i 5te Linie:

„dog skal dette“ osv. indtil Paragraphens Slutning, udgaae.

Schytte og Thune foreslaaer:

ad § 2.

3) Slutningen „herefter i det Hele“ indstyttes, hvorefter tilføjes

„fra 1ste December 1865,“ og „saadanne Bevillinger meddeles indtil den Tid uden Bederlag“.

Fleertallet indstiller, at Lovforslaget nægtes videre Fremme.

Dr. Andersen, C. Christensen, S. A. Hansen,

Formand, og Ordførere

S. Jørgensen, C. Petersen, Schytte, Edward Thune.